

Sygn. akt IX Ka 305/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r.

sprawy **N. M.**

obwinionego o wykroczenie z 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 1 PRD

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 16 grudnia 2014r. sygn. akt XI W 2094/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego N. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 305/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014r. ukarał obwinionego N. M. za popełnienie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym karą 300 zł grzywny i zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony. Skarżący podniósł, iż z uwagi na fakt, że jest osobą niepełnosprawną był uprawniony do wjazdu na teren parkingu szpitalnego, lecz ochrona mu tego zabroniła powołując się na zarządzenie Dyrektora szpitala, on zaś zaparkował swój samochód przed szlabanem, lecz nikomu tym nie blokował wjazdu. Następnie wskazał, że w zaparkowanym w ten sposób samochodzie czekał około 15 minut na przyjazd policji, a także wychodził z niego dwukrotnie udając się na SOR, ale miał widoczność na bramę i nikogo nie blokował. Wskazał również, że w tym czasie taksówka wjechała na teren szpitala. Podniósł, że to policjanci dopuścili się przestępstwa i ich zeznania miały na celu własną ochronę i były przygotowane, a także wskazał na swój stan zdrowia w dniu zdarzenia. Wywodzić należy, że obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Złożona apelacja nie jest zasadna.

Błędne jest stanowisko skarżącego, że nie popełnił żadnego wykroczenia. Zgodnie z art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym zabrania się postoju w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy,

garażu, parkingu lub wnęki postojowej. Natomiast postój pojazdu według definicji zawartej w art. 2 pkt 30 w/w ustawy oznacza unieruchomienie pojazdu nie wynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwające dłużej niż 1 minutę. W toku postępowania okolicznością bezsporną było to, że pojazd obwinionego stał zaparkowany przed bramą wjazdową do szpitala (szlabanem) przez okres czasu dłuższy niż 1 minuta. Obwiniony okoliczność tą sam przyznał. Spór dotyczył ustalenia, czy zaparkowany w ten sposób samochód utrudniał wjazd lub wyjazd pojazdów z terenu szpitala. Jak słusznie ustalił Sąd Rejonowy pojazd obwinionego uniemożliwił wjazd z terenu szpitala karetki pogotowia, a ponadto utrudniał ruch innych pojazdów. Pracownik ochrony wezwał telefonicznie policję, gdy obwiniony nie chciał przeparkować samochodu, w ten sposób zeznała również świadek A. K., okoliczność ta znajduje potwierdzenie w treści policyjnej notatki urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu. Sąd I instancji słusznie uznał, że policjant, jako osoba całkowicie obca dla oskarżonego, a przy tym obdarzona szczególnym zaufaniem publicznym, nie miała powodu, aby zeznawać nieprawdę. Zwrócić należy uwagę na zeznania świadka K. K., który stwierdził, że nie pamięta, czy w czasie interwencji z terenu szpitala chciała wyjechać karetka. Zauważyć należy, że ilość interwencji podejmowanych przez każdego policjanta tłumaczy treść zeznań świadka K. K., który z uwagi na upływ czasu nie pamiętał już w czasie przesłuchania wskazanej wyżej okoliczności. Dla poczynienia ustaleń faktycznym decydująca była treść zeznań świadka A. K. oraz treść notatki urzędowej.

Kwestia istnienia na terenie szpitala miejsc parkingowych dla osób niepełnosprawnych i prawa wjazdu na teren szpitala przez obwinionego nie podlegała badaniu przez Sąd w niniejszym postępowaniu i nie była przedmiotem rozstrzygnięcia. Skoro obwiniony nie został wpuszczony przez ochronę na teren szpitala winien odjechać i zaparkować samochód w sposób zgodny z zasadami ruchu drogowego. Ewentualnie wówczas mógł dochodzić uwzględnienia swojej prośby o wjazd, a nie czynić to w stojącym w bramie pojeździe blokującym ruch, albo po prostu opuszczając go i udając się na teren szpitala. Obwiniony krytycznego dnia wybrał taki sposób zachowania, że jego reakcją na nie wpuszczenie przez pracownika ochrony na teren szpitala było popełnienie wykroczenia przez naruszenie przepisów prawa o ruchu drogowym.

Należy również zauważyć, że Sąd Okręgowy dopuścił dowód ze złożonych przez obwinionego dokumentów, lecz dostarczona przez obwinionego dokumentacja fotograficzna nie wnosi nic do sprawy – ze zdjęć wynika jedynie istnienie miejsca parkingowego dla niepełnosprawnego pracownika szpitala i innych wskazanych na tabliczkach służb, wygląd wjazdu do szpitala czy parkowanie nieustalonych pojazdów, pozostałe dwa zdjęcia są rozmazane. Natomiast z pism Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) z dnia 9 grudnia 2014 roku oraz Dyrektora naczelnego (...) w K. z dnia 27 marca 2013 roku wynika jedynie, że miejsca parkingowe dla osób niepełnosprawnych znajdują się na parkingu wielopoziomowym, zaś zgodę na wjazd na teren szpitala posiadają osoby niepełnosprawne, lecz będące pracownikami szpitala, ewentualnie pacjenci na krótki czas załatwienia sprawy – tzn. pobrania wypisu czy dokumentów.

Sąd Rejonowy słusznie podkreślił, że skoro stan zdrowia obwinionego pozwalał mu na samodzielne przyjechanie samochodem do szpitala, dwukrotnie chodzenie na SOR i do pojazdu, a następnie na polecenie policji przeparkowanie pojazdu, to nie uniemożliwiał mu zmiany miejsca parkowania na wezwanie pracownika ochrony.

Natomiast z protokołu rozprawy z dnia 2 października 2014 roku nie wynika, jak podnosi obwiniony, aby brała w nim udział publiczność. Nadto ewentualna obecność na rozprawie świadka nie skutkuje automatycznie uznaniem później złożonych zeznań za niewiarygodne.

Mając powyższe na uwadze należało, na podstawie art. 437 kpk w zw. z art. 109§2 kpw orzec, jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od obwinionego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw, na które składają się opłata (na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - t.j. Dz. Ust. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) w kwocie 30 zł i zryczałtowane wydatki w wysokości 50 zł. za postępowanie przed Sądem II instancji zgodnie z §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2001 r. nr 118 poz. 1269).

SSO Klaudiusz Senator